

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak na vereenvoudigde behandeling (artikel 8:54 van de Algemene wet
bestuursrecht) op het hoger beroep van:

wonend te
appellante,

tegen de uitspraak in zaak nrs. 06/6315 en 07/604 van de
voorzieningenrechter van de rechtbank Breda van 20 februari 2007 in het
geding tussen:

appellante

en

de minister van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 6 december 2006 heeft de minister van Justitie (hierna: de minister) de aan appellante verstrekte leefgelden op grond van de Beleidsregels beëindiging verstrekking leefgelden aan ex-ama's van 19 november 2004 (hierna: de beleidsregels) beëindigd.

Bij besluit van 22 januari 2007 heeft de minister het daartegen door appellante gemaakte bezwaar ongegrond verklaard. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 20 februari 2007, verzonden op dezelfde dag, heeft de voorzieningenrechter van de rechtbank Breda (hierna: de voorzieningenrechter), voor zover thans van belang, het daartegen door appellante ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellante bij brief, bij de Raad van State ingekomen op 3 april 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 1 mei 2007 heeft de minister van antwoord gediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Bij besluit van 13 december 2002 heeft de minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie, voor zover thans van belang, een aanvraag van appellante om haar een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen. Bij uitspraak van 22 juli 2004 heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Zutphen, het daartegen door appellante ingestelde beroep ongegrond verklaard. Bij uitspraak van 17 november 2004 in zaak no. 200406993/1 heeft de Afdeling de uitspraak van 22 juli 2004 bevestigd, zodat daarmee het besluit van 13 december 2002 in zoverre in rechte onaantastbaar is geworden.

2.2. De beleidsregels hebben betrekking op vreemdelingen die, na als alleenstaande minderjarige asielzoeker in Nederland een asielverzoek te hebben gedaan, meerderjarig zijn geworden (hierna: ex-ama's). In de beleidsregels is vermeld dat de minister in een aantal gevallen aan ex-ama's na het bereiken van de meerderjarige leeftijd via de Stichting Nidos leef- en zakgelden heeft verstrekt zonder dat hiervoor een wettelijke grondslag bestaat en dat is besloten deze uitkeringen, die worden bekostigd uit de algemene middelen, te beëindigen. Voor de wijze van beëindiging is aansluiting gezocht bij de regelingen die op dit punt gelden voor degenen die als volwassen asielzoeker Nederland zijn binnengekomen.

In de beleidsregels is voorts vermeld dat van degene die in Nederland asiel heeft gevraagd, indien een onherroepelijke negatieve beslissing is genomen op de asielaanvraag, wordt verwacht dat hij zijn vertrek uit Nederland realiseert. Uitgangspunt is dat de voorzieningen

eindigen. De indiening van een aanvraag om een reguliere verblijfsvergunning creëert in beginsel geen nieuw recht op voorzieningen. Dit uitgangspunt is niet anders voor de meerderjarige vreemdeling die aanvankelijk als ama een asielaanvraag heeft ingediend, onder voogdij van de Stichting Nidos heeft gestaan en uit dien hoofde leefgeld heeft ontvangen.

Voor ex-ama's die op het moment van de inwerkingtreding van de beleidsregels reeds meerderjarig zijn en verblijven in een voorziening van de Stichting Nidos of zelfstandig op kamers wonen, geldt dat de voorzieningen eindigen na het doorlopen van een procedure die wat zorgvuldigheid betreft aansluit bij de beëindiging van voorzieningen van 'gewone' asielzoekers. Voor de te volgen procedure is de datum van de laatste beslissing in de asielprocedure bepalend. Indien die beslissing dateert van vóór 29 december 2000 en de eerste beslissing in die procedure van vóór 1 januari 2000, eindigt de verstrekking van leefgeld op basis van de werkwijze als beschreven in de Herziene werkwijze ter vervanging van Stappenplan III van 8 januari 1999. Indien de laatste beslissing in de asielprocedure dateert van ná 29 december 2000, dient een beslissing tot beëindiging van de leefgelden te worden genomen, nadat overeenkomstig artikel 4:8 van Algemene wet bestuursrecht (hierna: de Awb) de ex-ama in de gelegenheid is gesteld zijn zienswijze daarover naar voren te brengen, aldus de beleidsregels.

Nu ten aanzien van appellante de laatste beslissing in de asielprocedure op 13 december 2002 is genomen, is in dit geval de laatstgenoemde procedure van toepassing.

2.3. Appellante klaagt dat de voorzieningenrechter ten onrechte heeft overwogen dat geen aanspraak op voorzieningen meer bestaat, omdat in de asielprocedure van appellante onherroepelijk afwijzend is beslist. Appellante wijst er op dat zij ten tijde van de beëindiging van de verstrekking van leefgelden nog verwickeld was in een procedure inzake de weigering haar ambtshalve een verblijfsvergunning als alleenstaande minderjarige vreemdeling te verlenen. Dit betreft, anders dan de voorzieningenrechter heeft overwogen, een beslissing in de asielprocedure, nu de toetsing aan het beleid voor alleenstaande minderjarige vreemdelingen voortvloeit uit haar asielaanvraag, aldus appellante.

2.4. De voorzieningenrechter heeft de weigering appellante ambtshalve een verblijfsvergunning als alleenstaande minderjarige vreemdeling te verlenen terecht aangemerkt als een beslissing in een reguliere procedure. Uit artikel 3.56, eerste lid, van het Vreemdelingenbesluit 2000 volgt immers dat de verblijfsvergunning onder een zodanige beperking wordt verleend op de voet van artikel 14 van de Vreemdelingenwet 2000.

Voorts heeft de voorzieningenrechter, gelet op de hiervoor onder 2.2. weergegeven passages van de beleidsregels, voor de aanspraak op voorzieningen terecht de stand van zaken in de asielprocedure bepalend geacht. Voor zover het betoog van appellante ertoe strekt dat beëindiging van de verstrekking van leefgelden achterwege had dienen te blijven, omdat in voormelde - reguliere - procedure nog niet onherroepelijk was beslist, bieden de beleidsregels voor de juistheid van dat standpunt geen aanknopingspunten, te minder nu daarin is vermeld dat de indiening van een

aanvraag om een reguliere verblijfsvergunning in beginsel geen nieuw recht op voorzieningen creëert.

De voorzieningenrechter is dan ook op goede gronden tot het oordeel gekomen dat de minister terecht heeft besloten de verstrekking van leefgeldten aan appellante te beëindigen, nu zij meerderjarig is en met de uitspraak van de Afdeling van 17 november 2004 haar asielprocedure onherroepelijk is geëindigd.

2.5. De klacht van appellante dat in de aangevallen uitspraak ten onrechte niet is ingegaan op haar betoog dat zij recht heeft op voorzieningen op de voet van de Regeling verstrekkingen asielzoekers en andere categorieën vreemdelingen 2005 faalt evenzeer. De voorzieningenrechter heeft terecht overwogen dat een oordeel over een dergelijk verzoek buiten de reikwijdte van het besluit van 22 januari 2007 valt en derhalve niet tot vernietiging van dat besluit kan leiden.

2.6. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.7. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. M.G.J. Parkins-de Vin, Voorzitter, en
mr. H. Troostwijk en mr. D. Roemers, Leden, in tegenwoordigheid van
mr. J.W. Prins, ambtenaar van Staat.

w.g. Parkins-de Vin
Voorzitter

w.g. Prins
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 19 oktober 2007

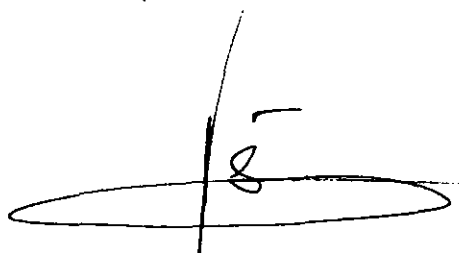
Tegen deze uitspraak kan verzet worden gedaan bij de Afdeling (artikel 8:55 van de Algemene wet bestuursrecht).

- Verzet dient schriftelijk en binnen zes weken na verzending van deze uitspraak te worden gedaan.
- In het verzetschrift moeten de redenen worden vermeld waarom de indiener het niet eens is met de gronden waarop de beslissing is gebaseerd.
- Indien de indiener over het verzet door de Afdeling wenst te worden gehoord, dient dit in het verzetschrift te worden gevraagd. Het horen gebeurt dan uitsluitend over het verzet.

363.

Verzonden: 19 oktober 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line across the middle.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

Beschikking op bezwaar beëindiging leefgelden

AAN: Advokatenkollektief Sloetstraat
t.a.v. mw. mr C. Lucassen
Postbus 364
6800 AJ Arnhem

BETREFT: geboren:
nationaliteit: Angolese
IND-nummer: 0202.24.2015

Rijswijk, 22 januari 2007

Geachte mevrouw Lucassen,

U heeft op 8 december 2006 namens mevrouw (hierna: betrokkene) een bezwaarschrift ingediend tegen het besluit van de Minister van Justitie, d.d. 6 december 2006, waarbij de verstrekking van leefgelden aan betrokkene is beëindigd. Het Bestuur van het Centraal Orgaan opvang asielzoekers (hierna: COA) heeft dit besluit namens de Minister van Justitie genomen. Middels een schrijven d.d. 21 december 2006 heeft u uw bezwaar aangevuld met nadere gronden.

Juridisch kader

Betrokkene heeft als alleenstaande minderjarige asielzoeker (hierna: ama) in Nederland een asielverzoek gedaan. Hierdoor is betrokkene onder de voogdij gekomen van Stichting NIDOS en zijn aan betrokkene leefgelden verstrekt. Bij het bereiken van de 18-jarige leeftijd is betrokkene meerderjarig geworden en is van rechtswege de voogdij van Stichting NIDOS geëindigd. Hiermee is tevens de wettelijke basis voor de verstrekking van leefgelden vervallen. De leefgelden die betrokkene ontving zijn, ook al bestond hier geen wettelijke basis meer voor nu betrokkene de leeftijd van 18 jaar heeft bereikt, aan betrokkene doorbetaald.

Aan het bestuur van het Centraal Orgaan opvang asielzoekers (hierna: COA) is mandaat verleend tot het nemen van besluiten ter uitvoering van de Beleidsregels beëindiging verstrekking leefgelden aan ex-ama's namens de minister (voor zowel het mandaat als de Beleidsregels geldt: besluit van de Minister van Justitie van 19 november 2004, Stcrt. 14 januari 2005, nr. 10, p. 9).

De Immigratie- en Naturalisatiedienst (hierna: IND) heeft mij medegedeeld dat betrokkene in het kader van haar eerste asielaanvraag is uitgeprocedeerd. De eerste IND-beschikking in de eerste asielprocedure dateert van ná 1 januari 2000. Ter beëindiging van de verstrekking van de leefgelden dient een beschikking beëindiging leefgeld aan betrokkene te worden overhandigd nadat zij conform artikel 4:8 Awb in de gelegenheid is gesteld haar zienswijze daarover naar voren te brengen (Stcrt. 14 januari 2005, nr. 10, p. 9). Ook is gebleken dat betrokkene de leeftijd van 18 jaar heeft bereikt.

Voorafgaand aan het nemen van het door u bestreden besluit heeft het COA betrokkene in de gelegenheid gesteld een zienswijze naar voren te brengen over het voornemen van het COA om de verstrekking van leefgelden aan betrokkene te beëindigen.

Dit zogenoemde zienswijzegesprek heeft op 21 november 2006 plaatsgevonden. Daarnaast heeft u, namens betrokkene, bij brief van 22 november 2006 een schriftelijke zienswijze ingediend. In deze zienswijzen zijn geen argumenten of gegevens aangevoerd welke voor het COA aanleiding waren om niet tot beëindiging van de verstrekking van de leefgelden over te gaan, zoals reeds vermeld in het bestreden besluit.

Beoordeling van de gronden van bezwaar

Op grond van artikel 7:2, eerste lid, Awb, dient een bestuursorgaan, voordat op bezwaar wordt beslist, belanghebbenden in de gelegenheid te stellen te worden gehoord. Van dit horen kan op grond van artikel 7:3 van deze wet worden afgezien.

De gronden die u naar voren brengt in uw bezwaarschrift leiden niet tot een ander oordeel dan weergegeven in de door u bestreden beschikking.

Het COA meent dat de beleidsregels zoals die zijn opgesteld door de Minister van Justitie weinig tot geen ruimte laten om hiervan af te wijken. In deze beleidsregels is de grondslag om tot beëindiging van de verstrekking van leefgelden over te gaan strikt opgenomen. Het feit dat betrokkene meerderjarig is, is de grondslag van de beëindiging van de verstrekking van de leefgelden. In de beleidsregels zijn geen omstandigheden opgenomen wanneer, ondanks de meerderjarigheid van betrokkene, niet tot beëindiging van de verstrekking van leefgelden mag worden overgegaan. De belangenafweging is derhalve voor het merendeel reeds gemaakt bij het opstellen van de beleidsregels.

Wellicht ten overvloede wordt hierbij vermeld dat zowel de beleidsregels als de strikte toepassing van deze beleidsregels door het COA in de jurisprudentie niet als kennelijk onredelijk worden beschouwd.

Hetgeen door betrokkene alsmede door u in de zienswijzen naar voren gebracht brengt niet met zich dat de beleidsregels niet op betrokkene van toepassing zouden zijn en derhalve niet uitgevoerd zouden mogen worden. In het bestreden besluit is dan ook gesteld dat 'niet is gebleken dat er sprake is van omstandigheden op grond waarvan voortzetting van de verstrekking van leefgelden geboden is.' Beide zienswijzen zijn betrokken in deze beoordeling. Het COA heeft naar aanleiding van deze zienswijzen geen aanleiding gezien om gebruik te maken van artikel 4:84 Awb, om anders te besluiten dan waartoe de beleidsregels nopen. Gezien hetgeen zojuist gesteld over de strikte toepassing van de beleidsregels wordt het niet in strijd met de motiveringsplicht geacht dat niet gedetailleerd op alle naar voren gebrachte punten is ingegaan.

Hierbij wordt er op gewezen dat het vertrouwensbeginsel, betrokkene heeft reeds geruime tijd geleden de leeftijd van 18 jaar bereikt, aan al het voorgaande niets afdoet. Immers, gezien de geschiedenis en totstandkoming van de beleidsregels heeft (onder meer) dit vertrouwensbeginsel juist geleid tot het opstellen van deze beleidsregels. Gezien het tijdsverloop had de Minister het recht verspeeld abrupt een einde te maken aan de verstrekking van leefgelden aan ex-ama's en diende derhalve een beëindigingsprocedure in het leven te worden geroepen.

Daarnaast wil het COA benadrukken dat, gelet op de beleidsregels, de omstandigheid dat betrokkene zich thans nog in een reguliere verblijfsrechtelijke procedure bevindt niet van invloed is op onderhavige procedure, nu een dergelijke verblijfsrechtelijke procedure geen recht op (continuering van de) verstrekking van leefgelden genereert. Dit kan evenmin worden gezien als bijzondere omstandigheid in de zin van artikel 4:84 Awb, nu dit een voorzienbare situatie is, die geacht moet worden te zijn meegenomen in de overwegingen in het kader van de totstandkoming van de beleidsregels.

De situatie (na eventuele terugkeer) in het land van herkomst van betrokkene betreft een asielgerelateerd argument. Het al dan niet toestaan van verblijf hier te lande betreft het beslistereïen van een ander bestuursorgaan, te weten de IND. Het is dan ook niet aan het COA om inhoudelijk op asielgerelateerde argumenten in te gaan. In dit kader wordt er bovendien op gewezen dat onderhavige procedure niet ziet op uitzetting naar het land van herkomst van betrokkene.

Ten aanzien van de door u getrokken vergelijking met de procedure omtrent de reguliere verblijfsvergunning op grond van het buiten schuld –criterium wijst het COA erop dat (in beginsel) een ieder die op grond van de Rva in aanmerking komt voor Rva-verstrekkingsen, derhalve COA-opvang, deze opvang ook kan krijgen. Indien u meent dat betrokkene op grond van de Rva in aanmerking komt voor Rva-verstrekkingsen, staat het u vrij een aanvraag daartoe in te dienen. Die aanvraag valt echter buiten de kaders van onderhavig geding. In onderhavig geding staat slechts centraal de vraag naar het recht op verstrekking van leefgelden van betrokkene, welk recht op eigen merites beoordeeld dient te worden.

Ook overigens blijkt uit de aangevoerde bezwaargronden niet dat er sprake is van omstandigheden op basis waarvan het COA geen uitvoering had mogen geven aan de in de beleidsregels gegeven opdracht tot beëindiging van de leefgelden.

Nu gezien de inhoud van het bezwaarschrift duidelijk is dat uw bezwaar ongegrond verklaard dient te worden, bent u op grond van artikel 7:3, onder b, Awb niet in de gelegenheid gesteld uw bezwaar mondeling toe te lichten.

Ik ben van oordeel dat uw bezwaar kennelijk ongegrond is, omdat uit het bezwaarschrift zelf reeds aanstonds blijkt dat uw bezwaar ongegrond verklaard dient te worden en er redelijkerwijs geen twijfel mogelijk is over die conclusie.

Beslissing

Het COA verklaart uw bezwaar ongegrond.

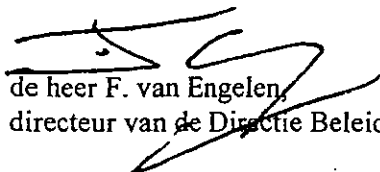
U kunt tegen deze beslissing binnen 6 weken na de dag van bekendmaking in beroep gaan bij de rechtbank. Het beroepschrift dient u te richten aan de rechtbank, sector bestuursrecht, binnen het rechtsgebied van uw woonplaats.

De rechtsgevolgen van dit besluit worden niet opgeschort door de indiening van een beroepschrift.

Centraal Orgaan opvang asielzoekers

Namens de Minister van Justitie,
Het Bestuur van het Centraal Orgaan opvang asielzoekers,
namens deze,

de heer F. van Engelen,
directeur van de Directie Beleid en Juridische Zaken

Correspondentie over deze beschikking verzoek ik u te richten aan:
Centraal Orgaan opvang asielzoekers
t.a.v. Plexa/ADK
Postbus 3002
2280 ME RIJSWIJK

uitspraak

RECHTBANK BREDA

Sector bestuursrecht, team bestuursrecht

procedurenummer: 06 / 6315 AWB BESLU en 07 / 604 AWB BESLU

uitspraak van de voorzieningenrechter

in de zaak van

wonende te _____, verzoekster,
gemachtigde mr. C.G.J. Lucassen,

en

de Minister van Justitie, namens deze het Bestuur van het Centraal Orgaan opvang
asielzoekers,
verweerder.

1. Het procesverloop

Verzoekster heeft beroep ingesteld tegen het besluit van verweerder van 22 januari 2007 (bestreden besluit), inzake de beëindiging van de verstrekking van leefgelden. Tevens heeft zij op 8 december 2006 verzocht een voorlopige voorziening te treffen.

Verweerder heeft bij besluit van 22 januari 2007 (bestreden besluit) de bezwaren van verzoekster ongegrond verklaard. Tegen dit besluit heeft verzoekster op 7 februari 2007 beroep ingesteld. Ingevolge artikel 8:81, vijfde lid, van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) wordt het verzoek om voorlopige voorziening gelijkgesteld met een verzoek dat wordt gedaan hangende het beroep bij de rechtbank.

Het verzoek is behandeld ter zitting van 13 februari 2007, waarbij aanwezig waren verzoekster en haar gemachtigde en namens verweerder mr. A. Dekker.

2. De beoordeling

2.1 Op grond van de gedingstukken en de behandeling ter zitting gaat de rechtbank uit van de volgende feiten en omstandigheden.

Verzoekster heeft gesteld dat zij is geboren op _____ en dat zij de Angolese nationaliteit bezit. Zij verblijft sedert februari 2002 als vreemdeling in de zin van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000) in Nederland. Zij heeft op 25 februari 2002 een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd in de zin van artikel 28 van de Vreemdelingenwet 2000 ingediend. Verweerder heeft de aanvraag bij beschikking van 13 december 2002 afgewezen. De rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Zutphen, heeft bij uitspraak van 22 juli 2004 het hiertegen ingestelde beroep ongegrond verklaard. De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State heeft bij uitspraak van 17 november 2004 het door verzoekster ingestelde hoger beroep ongegrond

verklaard en de aangevallen uitspraak bevestigd.

Verzoekster is evenmin in het bezit gesteld van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder de beperking 'verblijf als alleenstaande minderjarige vreemdeling'. De rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Zutphen, heeft bij uitspraak van 22 juli 2004 het hiertegen ingestelde beroep gegrond verklaard. Na een verdere procedure, waarbij het beroep tenslotte is ingetrokken, staat thans het bezwaarschrift van 9 januari 2003 opnieuw ter beoordeling.

Verweerder heeft tevens bij beschikking van 18 juli 2006 het bezwaarschrift gericht tegen de beschikking van 13 december 2002, waarbij ambtshalve besloten is dat verzoekster niet in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 14 van de Vreemdelingenwet 2000, juncto artikel 3.4, eerste lid onder x en artikel 3.6 onder b van het Vreemdelingenbesluit 2000, ongegrond verklaard.

De Immigratie- en Naturalisatiedienst (IND) heeft verzoekster bij schrijven van 20 september 2006 geïnformeerd omtrent de op handen zijnde beëindiging van verzoeksters leefgelden, haar verplichting terug te keren naar haar land van herkomst en de van toepassing zijnde procedure.

Op 17, 24 en 31 oktober 2006 en 21 november 2006 hebben gesprekken tussen het Centraal Orgaan opvang asielzoekers (COA) en verzoekster plaatsgevonden inzake de beëindiging van verzoeksters leefgelden en verzoeksters terugkeer naar haar land van herkomst.

Verzoekster heeft op 22 november 2006 haar zienswijze omtrent het voornemen van het COA de verstrekking van de leefgelden aan verzoekster te beëindigen schriftelijk kenbaar gemaakt.

Bij het primaire besluit van 6 december 2006 heeft verweerder verzoekster medegedeeld dat de verstrekking van haar leefgelden met onmiddellijke ingang beëindigd is. Verweerder heeft hieraan ten grondslag gelegd dat, gelet op het bereiken van de 18-jarige leeftijd verzoekster meerderjarig is geworden waardoor de wettelijke basis van de verstrekking van leefgelden aan verzoekster is vervallen. De leefgelden, die verzoekster ontvangt, zijn aan haar doorbetaald ook al bestond hier geen wettelijke basis meer voor vanwege het bereiken van de meerderjarige leeftijd.

Verzoekster heeft op 8 december 2006 een bezwaarschrift ingediend tegen het primaire besluit.

Bij het bestreden besluit heeft verweerder de bezwaren van verzoekster ongegrond verklaard. Verweerder heeft hieraan ten grondslag gelegd dat, gelet op de beleidsregels zoals opgesteld door de Minister van Justitie, verweerder weinig tot geen beoordelingsruimte heeft hiervan af te wijken. De grondslag om tot beëindiging van de verstrekking van leefgelden over te gaan is strikt geformuleerd. In de beleidsregels zijn geen omstandigheden opgenomen die afwijking hiervan toestaan. Verweerder wijst erop dat dit beleid in de jurisprudentie niet als kennelijk onredelijk wordt beschouwd. Dat betrokkene zich thans nog in een reguliere verblijfsrechtelijke procedure bevindt is niet van invloed op deze procedure nu een dergelijke verblijfsrechtelijke procedure geen recht op (continueren van de) verstrekking van leefgelden doet ontstaan. Verweerder wijst erop dat onderhavige procedure niet ziet op uitzetting naar het land van herkomst van betrokkene, nog daargelaten dat dit een

asielgerelateerd argument betreft. Dit geldt evenzeer voor RVA-verstrekingen. Nu verzoeksters bezwaren ongegrond dienen te worden verklaard, is verzoekster dientengevolge niet gehoord. Verweerder heeft evenmin aanleiding gezien om artikel 4:84 van de Awb toe te passen.

2.2 Verzoekster heeft – samengevat – aangevoerd dat zij, in tegenstelling tot hetgeen verweerder hieromtrent stelt, nog niet is uitgeprocedeerd. Er is immers nog niet (ambtshalve) onherroepelijk beslist met betrekking tot de vraag of verzoekster in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning op grond van het beleid voor alleenstaande minderjarige vreemdelingen (amv). Verzoekster wijst erop dat er sprake is van rechtsongelijkheid nu vreemdelingen die in het kader van de asielprocedure uitgeprocedeerd zijn, maar zich er vervolgens op beroepen dat zij Nederland buiten hun schuld niet kunnen verlaten, naar haar mening wel in aanmerking komen voor Rva-verstrekingen door het COA, terwijl in geval van verzoekster de leefgelden beëindigd worden. Verzoekster beroept zich voorts op het vertrouwensbeginsel. Verzoekster verblijft rechtmatig in Nederland, zij mag de behandeling van haar beroepschrift gericht tegen de weigering haar een amv-vergunning te verlenen in Nederland afwachten. In die omstandigheden is het onredelijk om haar leefgeld vanwege het bereiken van de meerderjarige leeftijd te beëindigen, zij is immers niet gerechtigd om te werken en kan zo niet in haar levensonderhoud voorzien. Verzoekster wijst er daarbij op dat zij nog twee jaar na het bereiken van de meerderjarige leeftijd leefgeld heeft ontvangen.

Verzoekster heeft de voorzieningenrechter verzocht het bestreden besluit te schorsen.

Het verzoek strekt ertoe de verstrekking van leefgelden te continueren dan wel opvang in een asielzoekerscentrum (AZC) te verlenen.

2.3 Op grond van artikel 8:81, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) kan de voorzieningenrechter van de rechtbank die bevoegd is in de hoofdzaak, op verzoek een voorlopige voorziening treffen indien onverwijlde spoed, gelet op de betrokken belangen, dat vereist.

Naar het oordeel van de voorzieningenrechter kan nader onderzoek redelijkerwijs niet bijdragen aan de beoordeling van de zaak. Daarom zal, op grond van artikel 8:86 van de Awb, tevens onmiddellijk uitspraak worden gedaan in de hoofdzaak.

2.4 Verweerder heeft met het oog op de beëindiging van de verstrekking van leefgelden aan degenen die, na als alleenstaande minderjarige asielzoeker in Nederland een asielverzoek te hebben gedaan, meerderjarig zijn geworden (ex-ama's) de Beleidsregels beëindiging verstrekking leefgelden aan ex-ama's van 19 november 2004 (verder: de Beleidsregels) vastgesteld. In de beleidsregels is voorts vermeld dat algemeen geldt dat van degene die in Nederland asiel heeft gevraagd, indien een onherroepelijke negatieve beslissing is genomen op de asielaanvraag, wordt verwacht dat hij zijn vertrek uit Nederland realiseert. Uitgangspunt is dat de voorzieningen eindigen. De indiening van een aanvraag om een reguliere verblijfsvergunning of een volgende asielaanvraag creëert geen nieuw recht op voorzieningen. Dit uitgangspunt is niet anders voor de meerderjarige vreemdeling die aanvankelijk als ama een asielaanvraag heeft ingediend, onder voogdij van de Stichting Nidos heeft gestaan en uit dien hoofde leefgeld heeft ontvangen. Voor de te volgen procedure is de datum van de laatste of de eerste IND-beschikking in de asielprocedure bepalend. Indien de laatste IND-beschikking dateert van na 29 december 2000 of indien de eerste IND-beschikking in de asielprocedure dateert van na 1 januari 2000 dient een

beschikking beëindiging leefgeld te worden gegeven nadat conform artikel 4:8 van de Awb de ex-ama in de gelegenheid is gesteld zijn zienswijze daarover naar voren te brengen.

2.5 De voorzieningenrechter is, onder verwijzing naar de uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State van 5 juli 2006, gepubliceerd op www.rechtspraak.nl onder LJ-nummer AY0403, van oordeel dat voormelde Beleidsregels niet kennelijk onredelijk zijn.

Naar het oordeel van de voorzieningenrechter heeft verweerder terecht besloten de verstrekking van verzoeksters leefgelden te beëindigen, aangezien verzoekster op 16 november 2004 meerderjarig is geworden, hetgeen overigens niet wordt betwist. Gelet hierop is van rechtswege de voogdij van Stichting NIDOS geëindigd en is tevens de wettelijke basis van de verstrekking van leefgelden aan verzoekster vervallen. Naar het oordeel van de voorzieningenrechter heeft verweerder voorts terecht gesteld dat niet gebleken is dat sprake is van omstandigheden op grond waarvan voortzetting van de verstrekking van leefgelden aan verzoekster geboden is. Verweerder toetst hierbij aan artikel 4:84 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb). In het onderhavige geval heeft verzoekster niet aannemelijk gemaakt dat er sprake is van een zodanige situatie dat het toepassen van het beleid voor verzoekster gevolgen zou hebben die onevenredig zijn in verhouding tot de met de beleidsregels te dienen doelen.

Voor zover verzoekster aangevoerd heeft dat zij nog in afwachting is van de uitkomst van de procedure ter zake van de ambtshalve toetsing voor een verblijfsvergunning onder de beperking 'verblijf als alleenstaande minderjarige vreemdeling' overweegt de voorzieningenrechter dat op grond van de gedingstukken gebleken is dat de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State het door verzoekster ingestelde hoger beroep ter zake van haar op 25 februari 2002 ingediende aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd ongegrond heeft verklaard. Er ligt derhalve een onherroepelijke negatieve beslissing in verzoeksters asielprocedure voor. De voorzieningenrechter wijst erop dat de ambtshalve beslissing ter zake van de verblijfsvergunning onder de beperking 'verblijf als alleenstaande minderjarige vreemdeling' een reguliere procedure betreft. Overeenkomstig het door verweerder gehanteerde – en door de Afdeling bestuursrechtspraak als niet kennelijk onredelijk aangemerkte – beleid creëert de indiening van een aanvraag om een reguliere verblijfsvergunning of een volgende asielaanvraag geen nieuw recht op voorzieningen.

Verzoekster heeft voorts een beroep gedaan op het vertrouwensbeginsel. De voorzieningenrechter overweegt dat voor een geslaagd beroep op dit beginsel sprake dient te zijn van een ondubbelzinnige toezegging van een daartoe bevoegd orgaan of persoon waarop gerechtvaardigd mag worden vertrouwd. Dat verweerder ertoe is overgegaan verzoekster na het bereiken van de meerderjarige leeftijd (onverschuldigd) leefgelden te verstrekken, nadat ingevolge gerechtelijke uitspraken in 2002 gebleken was dat de beëindiging van de leefgelden op een onjuiste grondslag was gebaseerd, betekent niet dat verzoekster hieraan het gerechtvaardigde vertrouwen kon ontleen dat de leefgelden (onbeperkt) gecontinueerd zouden worden, nog los van de vraag of verweerders handelwijze naar zijn aard als een ondubbelzinnige en bindende toezegging kan worden gezien.

Ten aanzien van het verzoek van verzoekster tot toekenning van verstrekkingen op grond van de RVA overweegt de voorzieningenrechter dat een oordeel over een dergelijk verzoek buiten de reikwijdte van de toetsing van het bestreden besluit valt en niet kan leiden tot

vernietiging van het besluit.

2.6 De voorzieningenrechter komt, gelet op het hiervoor overwogene, tot de slotsom dat het bestreden besluit in rechte stand kan houden, zodat het beroep van verzoekster ongegrond dient te worden verklaard en geen aanleiding bestaat voor het treffen van een voorlopige voorziening.

2.7 Gelet op dit oordeel is er geen grond voor een proceskostenveroordeling.

3. De beslissing

De voorzieningenrechter:

verklaart het beroep ongegrond;

wijst het verzoek om voorlopige voorziening af.

Deze uitspraak is gedaan door mr. J.G.M. Wouters, rechter, en in aanwezigheid van mr. M.Ch. Grazell, griffier, in het openbaar uitgesproken op **20 FEB. 2007**

Mr. Grazell

[Handwritten signature]

Tegen deze uitspraak, voor zover daarbij op het beroep is beslist, kunnen partijen en andere belanghebbenden hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, Postbus 20019, 2500 EA 's-Gravenhage. De termijn daarvoor bedraagt zes weken en vangt aan op de dag na verzending van deze uitspraak.

Tegen de uitspraak inzake de voorlopige voorziening staat geen hoger beroep open.

Afschrift verzonden op: **20 FEB. 2007**

advokatenkollektiefsloetstraat

hendry de boer
liane van etten
assia huber
cheryl lucassen
astrid portier
jan hein van rijswijk
mieke van willigen
advokaten en prokureurs

rees derksen
jose peeze binkhorst
luana pomice
anne-marie witteveen
administratie

Raad van State Afdeling Bestuursrechtspraak
Hoger beroep vreemdelingenzaken

Per fax: 070-3651380

En per post: Postbus 16113

2500 BC 's-Gravenhage

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
- 4 APR 2007	
ZAAKNR.	
AAN: ✓	
BEHANDELD: DD:	PAR:

Arnhem, 3 april 2007

Betreft: hoger beroep

Inzake: / uitspraak rechtbank Breda (06 / 6315, 07 / 604)

Ons kenmerk: 20070116 / cl

Per fax ontv:
3-4-07 /

Geachte heer, mevrouw,

Namens , geboren op van Angolese nationaliteit, in deze zaak woonplaats kiezende te Arnhem aan de Sloetstraat 69, ten kantore van mr. Cheryl Lucassen, die in deze zaak als haar gemachtigde zal optreden, daartoe bepaaldelijk gevolmachtigd, dien ik hierbij hoger beroep in tegen de uitspraak van de rechtbank Breda van 20 februari 2007, verzonden op diezelfde datum, waarbij het beroep ongegrond is verklaard.

Bijgevoegd is een kopie van de uitspraak waar het beroep betrekking op heeft.

De grief tegen de uitspraak is als volgt.

Grief I

De rechtbank heeft overwogen onder 2.6:

“De voorzieningenrechter is, onder verwijzing naar de uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State van 5 juni 2006, gepubliceerd op www.rechtspraak.nl onder LJ-nummer AY0403, van oordeel dat voormelde Beleidsregels niet kennelijk onredelijk zijn.

....

Voor zover verzoekster aangevoerd heeft dat zij nog in afwachting is van de uitkomst van de procedure ter zake van de ambtshalve toetsing voor een verblijfsvergunning onder beperking 'verblijf als alleenstaande minderjarige vreemdeling', overweegt de voorzieningenrechter dat op grond van de gedingstukken gebleken is dat de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State het door verzoekster ingestelde hoger beroep ter zake van haar op 25 februari 2002 aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd ongegrond heeft verklaard. Er ligt derhalve een onherroepelijke negatieve beslissing in verzoeksters asielprocedure voor. De voorzieningenrechter wijst erop dat de ambtshalve beslissing ter zake van de verblijfsvergunning onder de beperking 'verblijf als alleenstaande minderjarige vreemdeling' een reguliere procedure betreft. Overeenkomstig het door verweerder gehanteerde - en door de Afdeling bestuursrechtspraak als niet kennelijk onredelijk aangemerkte - beleid creëert de indiening van een aanvraag om een reguliere verblijfsvergunning of een volgende asielaanvraag geen recht op voorzieningen."

Ten onrechte komt de rechtbank tot deze conclusie.

Appellante, verder te noemen heeft immers nooit een aanvraag om een reguliere verblijfsvergunning ingediend. De toetsing aan het beleid voor een verblijfsvergunning onder beperking 'verblijf als alleenstaande minderjarige vreemdeling' vloeit voort uit de asielaanvraag van . Om die reden kan dan ook niet geconcludeerd worden dat de asielprocedure van onherroepelijk is beëindigd.

In beroep is aangevoerd dat na het bereiken van haar meerderjarige leeftijd valt onder de categorie zoals vermeld in artikel 1, eerste lid, aanhef en onder d van de Rva: Een vreemdeling wiens vrijheid niet rechtens is ontnomen, door wie of ten behoeve van wie een asielaanvraag is ingediend die niet binnen 48 procesuren, bedoeld in artikel 1.1. onder f van het Vreemdelingenbesluit 2000 is afgewezen. Daarbij is gemotiveerd uiteengezet waarom haar asielprocedure nog steeds lopende is.

Ingevolge artikel 3, tweede lid van de Rva heeft derhalve recht op opvang van het COA.

Het besluit van het COA tot beëindigen van de leefgelden van is derhalve in zoverre onrechtmatig dat met het beëindigen van leefgeld ten onrechte geen COA-opvang is aangeboden.

De rechtbank is aan deze beroepsgrond ten onrechte voorbij gegaan en komt ten onrechte tot de conclusie dat er enkel nog sprake is van een reguliere procedure. De uitspraak is op dit punt dan ook onvoldoende zorgvuldig gemotiveerd.

Conclusie

Uit het voorgaande volgt dat de rechtbank ten onrechte het beroep ongegrond heeft verklaard. Ik verzoek de Raad van State dan ook het hoger beroep gegrond te verklaren, de uitspraak en de beschikking in primo te vernietigen, kosten rechtens.

Hoogachtend,

C. Lucassen

A handwritten signature in black ink, appearing to be 'C. Lucassen', written over the printed name.